

Sv. Ana v Slov. goricah. V nedeljo, dne 8. maja je Katoliško prosvetno društvo ponovilo zgodovinsko igro »Roza Jelodvorska«. Kljub neugodnim razmeram je prav dobro izpadla. Hvala prisrčni zavednim in požrtvovalnim sosedom Benedičanom, ki so nas v tako lepem številu posetili in nam tako krasne pesmi zapeli.

Ptuj. (Zrtev alkohola.) V nedeljo se je v gostilni Zorec v Stukih pri Ptuj ob 10. uri zvečer odigral žalosten dogodek, ki izvira iz preveč zavžitega alkohola. Med drugimi gosti je sedel v gostilni ruski begunec Nikola Medvedjev, miren in simpatičen mož, s svojo ženo, lukajšjo domačinko, ter svojim otrokom. Med plesom je prišlo med njim in nekim okoliškim fantom do prekanja, v katero so posegli tudi pri sosednji mizi sedeči vojaki, ki so se odločno postavili na stran Rusa, ki ni zakrivil prepira. Pričela se je bitka s kozarci, ugasnili so luč in v temi se je boj nadaljeval. Takoj ob začetku spopada sta oba vojaka odšla v vojašnico po patroljo, predvsem radi tega, ker je bil s kozarcem ranjen narednik, ki je sedel v njihovi družbi. Medvedjev s svojo ženo in otrokom je tudi šel z njima. Pri vojašnici je Nikola odslovil svojo ženo, češ naj gre domov, on hoče sam spremiti patroljo do gostilne, nakar se takoj vrne. Odsel je v smrt. Ko je patrolja prišla do gostilne, so se začeli strelji, skozi prsi zadet se je zgrudil Medvedjev in je kmalu izdihnil. — Tudi v Podvincih pri Ptuj v gostilni Korenjak je to nedeljo praznovanje majskega drevesa zahtevalo kri. Dva z noži narezana fanta ležita v ptujski polnici. Eden se bori s smrtjo.

Majšperg. Dne 9. maja smo spremili k večnemu počitku našega blagega g. nadučitelja Josipa Lovrec. Bil je, bi rekel, vzor učiteljev. Do kratkega časa se si ga videl vsako nedeljo in praznik v zakristiji z molekom in molitveno knjigo v roki. Večkrat mi je pošepetal na uho, če je koga opazil samo na enem kolenu klečati, rekoč: »To jaz najtežje vidim in se sploh ne spodobi.« Bil je delaven človek, zraven pa skromen. V politiko se ni vmešaval. Izšel je gotovo iz dobre hiše, ker še ima enega brata nadučitelja že v pokoju in enega brata župnika v Ljutomeru. Istotako je tudi on skrbel svojim in našim otrokom za dobrobit v prihodnosti, bodisi v telesnem ali dušnem oziru. Deloval je pri nas skozi 23 let neumorno; skoraj ga ni več kmeta, kateri bi ne bil njegov učencec. Zanimal in podučeval je kaj rad o kmetijstvu, sadjarstvu, čebelarstvu itd. Močne postave, zdravega telesa je bil, a mnoge skrbi do svojih in naših otrok v njegovem poklicu, dolgotrajna neozdravljiva živčna bolezen gospe žene, ga je gospodarsko in telesno pohabila ter ga tudi končala. Zbolel je na jetiki, ki ga je po mučnem trpljenju nam iztrgala takorekoč iz rok, previdenega z zadnjimi tolažili. Kako je bil priljubljen vsem faranom, je pokazal javno dan, ko so ga hodili kropiti, še bolj pa njegov pogreb. Stevilni avtomobili in vozovi, ki so prihajali celo jutro od vseh strani, ter nebrojni venci in šopki nebrojnih prijateljev, znancev in sorodnikov glasno pričajo, da je bil mož na pravem mestu. Da se je sprevod tako v redu vršil, gre zaslugi načelniku krajevske šolskega sveta g. A. Svaršniku. Zastopan je bil občinski, šolski in cerkveni odbor po večini, šolska mladina, učiteljsko društvo z vncem, orožništvo iz Ptujске gore, finančna straža, vojaki na dopustu itd. Domači pevci in učiteljstvo mu je prekrasno zapelo dve žalostinki. Pri odprtem grobu mu je govorila v slovo učenka Gajser, tovariš nadučitelj Muzek od Sv. Vida in gospod župnik brat iz Ljutomera, kateri je sprevod vodil. Pri govorih in peju ni ostalo nobeno oko suho, plakalo in žalovalo je staro in mlado. Resnično, takega pogreba še Majšperg ni videl. Ti pa, dragi Joža, kakor smo Te po domače nazivali, spavaj sladko in mirno v naši gomili, mi vsi pa bodemo za Te prosili, da se enkrat vidimo v kraju, kjer žalosti ni in ne tuge, v svetem rajju. — Tvoj osebni prijatelj Sestrčki.

Majšperg. Pri nas je hlapca pri Vidu Purg konj udaril na čelo tako, da je nezavesten obležal ter je bil prepeljan v ptujsko bolnico.

Sestrže. Dne 11. maja se je priklatil neki pes na Sestrže ter obgrizel eno oseb o in enega psa. Zasedujejo ga s puškami. Gotovo je bil stekel, ker se je brez vzroka zaletel v vsacega.

Sv. Andraž pri Velenju. Dragi »Slov. Gospodar«, tudi ti izvoli dati naši nepozabni rajni gospodični Anici med svojimi dopisi nekaj prostora, ki sa ga je brezdvoma zaslužila, saj je bila večletna učiteljica naših otrok, učiteljica naša. Ljubili so jo otroci, ljubili smo jo iz srca vsi. To ljubezen smo pokazali, ko smo jo v nepričakovano obilnem številu spremili na njeno zadnji poti. Č. g. župnik je šel tja s šolsko mladino, ki je ob grobu jokala kot da se poslavlja od svoje mile mamice zadnjikrat. Sicer pa nobeno oko ni ostalo suho. Bridko je bilo od Tebe, draga naša gospodična slovo, tem bridkeje čuti to izgubo tudi naša DZ. Tudi nam si bila dobra učiteljica. Sedaj Te ni več nikjer. Kje naj iščemo sveta? Vemo sicer kje si, kje sniva Tvoje truplo, toda grob je zaprt, zaprte Tvoje prijazne oči in tam tihomi tvoje nekaj tako blago srce. Toda kaj tožim — saj še živim, pa še lepše, boljše življenje tam pri Mariji. Saj si ravno za njen mesec, mesec najlepšega cvetja zletela k nji, tja h Kraljici maja. Lepe rože, krasno petje, lepota nedolžnosti, to je bil Tvoj najljubši raj na zemlji, pa tu je dolina solz — šla si tja obhajati neskaljen večnolepi majnik med angelske kralice, med rože, ki ne zvenijo nikdar, cveto vso večnost. Dragi gospodična učiteljica Anica, kličejo Te Tvoji žalostni otročiči, kliče DZ., kličejo vsi, spavaj sladko. Na svidenje nad zvezdami. Preč. g. dekanu in ostalim sorodnikom pa naše iskreno sožalje!

Sv. Peter v Sav. dolini. Imamo prav bojevito učiteljico Franjo Novak. Pred dvema leti je udarila Trglavovega fantka po licu, da se mu je vili kr. in je moral radi telesne poškodbe nekaj časa šolski obisk ostaviti. Sedaj v maju pa je pripeljala našemu gosp. poštarju, bivšemu orožniškemu postajavodji krepko klofuto, mu opljuvala obraz in ker ga z dolgimi nohti ni mogla po licu kraspati, je pa vzela metlin držaj, da ga švrkne. Gospod poštar ima dolžnost, da pošto blagajno z zatvorom hišnih vrat po noči pred morebitnimi dolgorprstneži ščiti; zato je hotel na večer glavna vrata hiše zakleniti. Sostanovaška, ki ima itak ključ, gospodična Novak pa je hotela drugače. Zato je na lopi krepko po nemško vzkliknila: da habns eine! pa je gospodu poštarju res eno gorko priložila. Prej je zausnica stala pet forintov. Koliko stane z nemškim vzklikom pobarvana zausnica sedaj v času spremenjene valute, pa ne bomo pozabili Gospodarjevim bravcem poročati.

Kalobje pri St. Jurju. (Smrtna žrtev mesečnosti.) V župniji Kalobje pri St. Jurju ob južni železnici se je zgodil slučaj, ki je redka prikazen in zasluži, da ga beleži kronika izrednih nesreč. Pri prevžitarju Andreju Mrazu na Kalobju sta spala skupaj oba domača sina Jože in Alojzij. Kakor je že navada na kmetih, je stala tudi ta postelj tik ob oknu. V noči 6. t. m. krog pol 12. ure je starejši brat vstal ter šel ven iz hiše. Ko se vrne v sobo, vidi postelj prazno, okno odprto, brata pa nikjer. Sele čez nekaj časa sliši pod oknom bolestno ječanje in klicanje na pomoč. Ko je zopet zapustil sobo ter šel pogledat za izginulim, se mu je nudil grozen prizor: Jože je bil pod oknom v groznih holecinah in dobesedno nasajen na kol. Po odhodu brata je namreč Jože v mesečnosti nenadoma vstal ter skočil skozi okno. Pod oknom so bila zložena drva in podprta s precej zaostrenimi koli. Na enega od teh kolov se je nasadil Jože, in sicer tako, da mu je običal pri snetu še en del lesa v drobovini. Previdil so ga hitro z zakramenti za umirajoče in ga takoj drugo jutro odpeljal v Celje, kjer je kmalu podlegel groznim holecinam. Ponesrečenec je bil star komaj 25 let.

Januš Golec:

Zobe je pozabil doma.

Ko sem kaplanoval v predvojnih časih na hribovskem Remšniku, smo prštevati k izobražencem naše stalne mize v krčmi pri cerkvi tudi Harlakovega čevljarja Hanzla. Prav v čisljih je bil po celi župniji, ker je razumel svojo obrt, bil priden delavec in samskega stanu. Živel je skupaj s svojo priletno materjo v Harlakovi kajši pod cerkvijo. Mati, ki mu je gospodinjala, se je vedno bolj starala in prigovalarjala sinu, naj bi si izbral ženo, ker ona ne bo dolgo več. No, naš Hanzl je sicer rad govoril o ženskem spremstvu skozi življenje, vendar matere ni poslušnil glede ženitve, ker je znal, kolika pokora sta dve ženski pri mali kočuri in še manjšem gospodinjstvu. Kakor hitro je izselila smrt mater iz Harlakove kajše, je sklenil tudi naš Hanzl, da postane še taisto zimo zakonski mož.

Krčmar, mi smo mu rekali virt, mu je izbral nevesto v sosedni župniji na Kapli. Kapličanke so bile na glasu kot lepe, bogate ter brze za gospodinjstvo.

Stalno omizje pri virtju je sklenilo, da se podamo: Hanzl, virt, njegov brat Peter in moja kaplanska malenkost na Kaplo v ogledi, in sicer še pred Božičem. Prvotno smo obljubili, da bomo molčali o našem ženitovanjskem načrtu in to osobito napram ženskam, vendar se je raznesla govorica: Šoštar Hanzl se bo ženil na Kapli, in to pri Birtičevi Liziki. Nikdo ni sumil na kak neuspeh in celotno naše omizje je bilo prepričano, da bo že pred pustom gospodinjala v Harlakovi kajši Kapličanka Lizika, katero je poznal na videz edini virt.

Prav debeli sneg je pokrival pred Božičem leta 1912 Remšnik in celi Kozjak. Mrzlega, vedrega jutra smo se zbrali pri virtju, da jo mahnejo na Kaplo po nevesto za našega Hanzla. Ženin je tičal v novi obleki, novih čevljih, pod novim klobukom in je imel tudi košate mustače namazane, da so dišale ter štrlele po koncu. Starešina virt je ogledoval svojo žrtev od vseh strani, bil je glasno zadovoljen z zunanostjo in pripomnil pri odhodu:

»Hanzl, med potjo ti bom dal še en dober nauk, katerega si dobro porini v uho in pamet.«

Mrzlo je bilo, da nam je škripalo pod nogami, ko smo se poglabljali v grabe in lezli navkreber proti Kapli. Hanzl je stopal tik za virtom v pričakovanju nauka iz njegovih ust, katerega si bo moral dobro zapomniti. Govorili smo med potjo veliko in še le pri povzdigu na zadnji klanec, ko smo že videli kaplanski zvonik, se je obrnil starešina proti ženinju z resno opazko:

»Hanzl, šikan si danes od nog do klobuka. Veš dobro, da nimaš v obeh čeljustih niti enega zoba in da ti prikrijava to za ženina veliko napako košate brke. Lepega obraza si, če imaš zaprta usta, ako pa odpreš lape (usta), se ti raztegnejo do ušes in ti je videti prav do goltanca. Za ženina je ena najlepših lastnosti, ako je pri snubitvi lepo tih in pusti govoriti spremljevalce. Ti mi danes vpricho neveste nimaš ziniti niti besedice, da ne bo zbegnila pred notranostjo tvojih ust. Lizika pred poroko ne sme videti, da nimaš niti enega pravičnega zoba, po poroki se bo že privadila tudi temu nedostatku. Ti se izvoljenki na lahko smehljaj, jo pogladi po roki ter jej od časa do časa pomeljnikni z očesom, a lape (usta) drži zaprta za glasno govorjenje.«

Tako se je glasil edini ženitovanjski poduk, katerega je zabičal našemu ženinju preizkušeni starešina. Hanzl je obljubil popolno pokorščino v veri: virt že ve, kaj govori, saj je gonil že bogzna koliko Remšničanov na ogledi po obeh bregovih Drave.

Ko smo prisopli na Kaplo, sem ostal jaz v krčmi in le oni trije so se podali na nevestin dom, ki ni bil daleč proč od gostilne. Čakal sem vendar le nekaj ur, predno so se vrnili ogledniki na kosilo. Že koj prvi pogled na došle me je prepričal, da so opravili dobro, ker se je virt zadovoljivo muzal, Hanzl že držal nevesto za mezinec na roki. Prišla je zraven še nevestina mati in starešina nas je vse posadil za pogrjneno mizo. Ženinju nasproti je sedela na moje začudenje nevesta, poleg mene Hanzl, med virtom ter Petrom stara Birtička.

Res lepa je bila Lizika. Večja od Hanzla, rdeče zdravega obraza liki binkoštna zrela črešnja in že njeni beli roki sta mi povedali, da mora biti po poklicu šivilja. Ko se je nasmehnila, je kazala bele zobe, ki so bili gotovo vsi njeni.

Molili smo, jedli in še le po končanem kosilu pri kozarcu vina sem zvedel, da je cela ženitvanjska zadeva v čisto ravnem tiru in se bo treba samo še pogovoriti o malenkostih, katere bo prenesla nevesta iz Kaple v remšniško Harlakovo kajšo. Doto ter balo je narekoval Birtički starešina; Peter ter jaz sva zabavala nevesto; Hanzl je tiščal obe roki v žep in bil tako zaljubljen, da se je potil curkoma. Govorili smo mi trije ogledniki, stara Birtička je prikimala, nevesta se je nasmihala pritajeno ženinju, le ta se je samo potil in molčal, držeč se virtovega nauka: Ne odpiraj lap, dokler ne bo Lizika čisto tvoja!

Virt je bilo celo tako previden starešina, da je beležil pred Birtičko črno na belem, kaj vse bo dala hčerki, da ne bo pozneje po poroki nepotrebnih preprirov radi višine dote in obsega bale. Ko je bilo vse napisano, je čital na glas pred podpisom zapisnik, da bi bili vsi lahko priče glede vsebine ženitovanjske pogodbe. Zapisnik je bil prečitán in prva bi ga naj podkrižala Birtička. Stara je že držala za pero, vsi smo gledali na njeno roko, pa je izvlekel Hanzl obe roki iz žepa, ju položil na mizo, odprl usta na široko ter globoko kot Postojnska jama in uprašal na glas:

»Moti, ka — pa — tisto — šekasto — kravo — mi — bote — tudi — dali?«

Birtički je padel peresnik iz roke, nevesta je prebledela, Hanzl je zapiral počasi usta, le starešina je siknil: »Ferdamani todli!«

Nevesta si je nategnila škrica na ruti, vstala, nekaj pošepnila materi in vrata so se zaprla za njo. Hanzl je imel zaprte lape, je rival roki v žep, a Birtička ni hotela dokončati že začete križa na ženitovanjski pogodbi. Lizike ni bilo več nazaj in stara je bila resnega mnenja, da je sploh ne bo, ker je pozabil ženin doma vse zobe!

Si pač lahko predstavljate nas osmešene oglednike, ko je še stara smuknila pri vratih in je zabičal starešina skesanemu Hanzlu v uho: Ferdamanega todla, ki ni mogel držati lap niti do podpisa pogodbe.

Ceho je moral plačati mesto užaljenega virta šoštar, ki je imel do nas vseh le eno prošnjo: »Ne povejte sramote nikomur.«

Vsako predpustno nedeljo so čakale radovedne Remšničanke na Hanzlov oklic, toda zaman. Mi ogledniki smo tolažili vse radovedneže, kar še ni, bo! O izvanredni odklonitvi smo molčali, ker bi se bila sicer tudi nam smejala cela župnija in to celi predpust, ki je bil ravno taisto leto posebno dolg.

Ravno na pepelnično sredo proti večeru sem pil pri virtju v krogu vsakdanjih prijateljev čaj, ko je vstopil, Hanzl in opomnil krčmarja, naj mu da one težko okovane čevlje, da mu jih bo pozadelal nocoj. Rane na čevljih je motril Hanzl, pri vratih kuhinje ga je opazovala virtova dolgoletna dekla Lona.

O Loni se je govorilo, da je hrepenela po posesti šoštarjevega srca, a on ni maral za njo, ker mu je bila preveč jesenska ter vsiljiva. Naenkrat se je ta Lona nasmehnila pri pogledu na Hanzla, ki se niti zmenil ni za njo, stopila k njemu, ga potrepjala po rami in pripomnila škodoželjno ter glasno:

»Hanzl, ko boš šel v drugič se ženit na Kaplo, ne smeš pozabiti doma zob.«

Šoštar je zasidil svoj pogled v zbadljivko, košate mustače so se mu stresle v vznajeni jezi, pograbil je okovani čevlji za sprednji del in siknil:

»Kaj si rekla, baba?«

Lona se je še enkrat nasmehnila ter ponovila:

»No, kaj boš hud, saj ti je rekla Birtičeva Lizika, da te noče, ker si pozabil kot ženin zo...«

Ni utegnila končati celega stavka, že se je razlegel glasni: čap! Lona je kriknila na ves glas, izpljunila kri in po tleh je nekaj zaškrebetalo, kakor bi izsikal drobne kosti.

Z okovano peto preko ust udarjena je vpila od bolesti, Hanzl je položil čevlji na mizo s pripombo:

»Sedaj boš tudi ti lahko pozabljala zobe doma!«

Harlakov Hanzl je plačal na sodišču izbite Lonine prednje zobe, a od onega pepelnicega večera ga ni podražila nobena Remšničanka na glas, ker je pozabil kot ženin na Kapli zobe doma na Remšniku!

**Neutrjeni
veseli
kadar so
Palma
pete na
čevljih.**

Molitvenik — najlepše birmsko darilo.

Vsem botrom in botram priporočamo, da dajo namesto ali pa vsaj poleg drugih spominkov na sv. birmo gotovo tudi molitvenik. Ker pa je na dan sv. birmo najbolj nerodno se priverati pri stojnicah in knjige pregledovati, zato si raje kar naročite katerega izmed sledečih molitvenikov iz Tiskarne sv. Cirila v Mariboru, Koroška cesta 5: Pri Jezusu, rd. obr. 9 Din, zl. obr. 15, 28, 38, 42 30, 54 Din. Češčena Marija, rd. obr. 16 Din, zl. obr. 18, 19, 47, 52 Din. Rajski glasovi, zl. obr. 39, 43, 46, 52, 58, 62 Din. Nebesa, naš dom, zl. obr. 52, 60, 68, 80, 90 Din. Oče naš, rd. obr. 8.75 Din, zl. obr. 22, 30, 35 Din. Angelček, rd. obr. 7.50 Din, zl. obr. 26, 32, 23, 34, 40 Din. Kam greš, rd. obr. 10 Din, zl. obr. 22, 30 Din. Ključek nebeški, rd. obr. 20 Din, zl. obr. 25 Din. K Materi, rd. obr. 21 Din, zl. obr. 25 Din. Slava božja, rd. obr. 7 Din, zl. obr. 13, 15 Din. Bogu, kar je božjega, rd. obr. 18 Din, zl. obr. 30 Din. Kruh življenja, rd. obr. 12 Din, zl. obr. 28 Din. Hoja za Kristusom, rd. obr. 16 Din, zl. obr. 24 Din. Zdrava Marija, rd. obr. 15 Din, zl. obr. 22, 30, 40, 44 Din. Jezus na Križu, rd. obr. 18 Din, zl. obr. 30 Din. Bog s Teboj, zl. obr. 16, 18 Din. Kvišku srca, zl. obr. 28, 43 Din. Večna molitev, rd. obr. 40 Din, zl. obr. 60 Din. Za Jezusom, zl. obr. 30 Din. Svetilnik na morju življenja, zl. obr. 20 Din. Zgodi se Tvoja volja, rd. obr. 22 Din, zl. obr. 50, 40 Din.

Isti molitveniki se dobijo tud v podružnici Tiskarne sv. Cirila v Mariboru, Aleksandrova cesta 6.